

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op de hoger beroepen van:

appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, van 9 juli 2012 in zaken nrs. 12/19911 en 12/9912 in de
gedingen tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel.

Procesverloop

Bij besluit van 19 juni 2012 heeft de minister, voor zover thans van belang, de vreemdeling opgedragen de Europese Unie onmiddellijk te verlaten. Bij besluit van dezelfde datum is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 9 juli 2012 heeft de rechtbank, voor zover thans van belang, de tegen deze besluiten door de vreemdeling ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling hoger beroep ingesteld. De hogerberoepschriften zijn aangehecht.

De minister heeft verweerschriften ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

Hoger beroep inzake bewaring

1. Ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) bevat het hogerberoepschrift in aanvulling op artikel 6:5, eerste lid, onderdeel d, van de Awb, één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank of de voorzieningenrechter van de rechtbank.

Ingevolge het tweede lid omschrijft een grief het onderdeel van de uitspraak waarmee de indiener zich niet kan verenigen alsmede de gronden waarop de indiener zich daarmee niet kan verenigen.

Ingevolge het derde lid wordt het hoger beroep niet-ontvankelijk verklaard, indien niet is voldaan aan het eerste of tweede lid, aan artikel 6:5 van de Awb of aan enig ander bij de wet gesteld vereiste voor het in behandeling nemen van het hoger beroep. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing, indien niet is voldaan aan de vereisten vermeld in artikel 6:5, eerste lid, onder c en d, of aan het eerste of tweede lid van dit artikel.

1.1 Hetgeen de vreemdeling in het hogerberoepschrift met betrekking tot de bewaring heeft aangevoerd, is uitsluitend een herhaling van in beroep naar voren gebracht standpunten, waarop de rechtbank heeft beslist. Mitsdien is geen sprake van een grief in de zin van voormeld artikel 85, tweede lid. Daarom is niet voldaan aan voormeld artikel 85, eerste lid.

2. Het hoger beroep inzake de bewaring is, gelet op voormeld artikel 85, derde lid, kennelijk niet-ontvankelijk.

Hoger beroep inzake opdracht onmiddellijk de Europese Unie te verlaten

3. Aan de klacht van de vreemdeling met betrekking tot hetgeen de rechtbank heeft overwogen over de opdracht onmiddellijk de Europese Unie te verlaten, wordt gelet op het navolgende niet toegekomen.

3.1 Bij besluit van 20 maart 2012 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. In dit besluit heeft de minister vermeld dat, voor zover thans van belang, de vreemdeling vanaf het moment van bekendmaking daarvan niet langer rechtmatig in Nederland verblijft, dat op haar de verplichting rust Nederland binnen vier weken te verlaten en dat zij bij gebreke hiervan kan worden uitgezet. Voorts heeft de minister daarin vermeld dat dit besluit tevens wordt aangemerkt als terugkeerbesluit.

Bij uitspraak van 8 mei 2012 heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank in zaak nrs. 12/9551 en 12/9548, voor zover thans van belang, het tegen het besluit van 20 maart 2012 door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 9 augustus 2012 in zaak nr. 201205112/1/V2 heeft de Afdeling het daartegen door de vreemdeling ingestelde hoger beroep kennelijk ongegrond verklaard.

Bij besluit van 19 juni 2012 heeft de minister, voor zover thans van belang, de vreemdeling opgedragen onmiddellijk de Europese Unie te verlaten.

3.2 Ingevolge artikel 3, punt 4, van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB 2008 L 348; hierna: de Terugkeerrichtlijn) wordt voor de toepassing van deze richtlijn onder "terugkeerbesluit" verstaan: de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

Ingevolge artikel 1, aanhef en onder s, van de Vw 2000 wordt in deze wet en de daarop berustende bepalingen onder "terugkeerbesluit" verstaan: het terugkeerbesluit, bedoeld in artikel 3, punt 4, van de Terugkeerrichtlijn.

Ingevolge artikel 62, eerste lid, voor zover thans van belang, dient de vreemdeling, nadat tegen hem een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, Nederland uit eigen beweging binnen vier weken te verlaten.

Ingevolge artikel 62a, eerste lid, stelt de minister de vreemdeling, niet zijnde gemeenschapsonderdaan, die niet of niet langer rechtmatig verblijf heeft, schriftelijk in kennis van de verplichting Nederland uit eigen beweging te verlaten en van de termijn waarbinnen hij aan die verplichting moet voldoen, tenzij:

- a. reeds eerder een terugkeerbesluit tegen de vreemdeling is uitgevaardigd en aan de daaruit voortvloeiende terugkeerverplichting niet is voldaan,
- b. de vreemdeling in bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf, of
- c. de vreemdeling door een andere lidstaat van de Europese Unie wordt teruggenomen op grond van een op 13 januari 2009 geldende bilaterale of multilaterale overeenkomst of regeling.

Ingevolge het tweede lid geldt de kennisgeving, bedoeld in het eerste lid, als terugkeerbesluit en kan deze tevens een inreisverbod inhouden.

3.3 Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraken van 21 maart 2011 in zaak nr. 201100493/1/V3 en van 8 maart 2012 in zaak nr. 201112073/1/V3; www.raadvanstate.nl), is sprake van een terugkeerbesluit, indien het gaat om de administratieve vaststelling dat het verblijf van een derdelander in Nederland onrechtmatig is of wordt en dat op hem daarom de verplichting rust Nederland te verlaten. Voor zover in een zodanig terugkeerbesluit wordt gesproken van "Nederland" moet dit worden gelezen als "een land dat lid is van de Europese Unie dan wel voor de toepassing van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen, welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (PB 2003 L 50), zoals gewijzigd bij Verordening (EG) 1103/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2008 (PB 2008 L 304), (hierna: de Verordening) met een lidstaat van de Europese Unie is gelijk te stellen".

Gelet hierop en nu de definitie van het begrip "terugkeerbesluit" in artikel 1, aanhef en onder s, van de Vw 2000, verwijst naar de definitie van dat begrip, zoals weergegeven in artikel 3, punt 4, van de Terugkeerrichtlijn, moet onder het woord "Nederland" in de artikelen 62, eerste lid, en 62a, eerste lid, aanhef, van de Vw 2000 eveneens worden begrepen "een land dat lid is van de Europese Unie dan wel voor de toepassing van de Verordening met een lidstaat van de Europese Unie is gelijk te stellen".

Dit brengt met zich dat de in het besluit van 20 maart 2012 vervatte mededeling dat de vreemdeling niet langer rechtmatig in Nederland verblijft en dat zij Nederland binnen vier weken dient te verlaten een terugkeerbesluit in vorenbedoelde zin is. Er bestaat dus geen grond voor het oordeel dat met de op 19 juni 2012 aan de vreemdeling gedane mededeling de Europese Unie te verlaten een ander, verderstrekkend rechtsgevolg is ingetreden dan met het terugkeerbesluit van 20 maart 2012.

3.4 Nu de mededeling van 19 juni 2012 onmiddellijk de Europese Unie te verlaten niet op rechtsgevolg is gericht, is de Afdeling van oordeel dat die mededeling niet kan worden aangemerkt als terugkeerbesluit. Tegen deze mededeling stond derhalve geen beroep open.

4. Het hoger beroep inzake de opdracht onmiddellijk de Europese Unie te verlaten is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient in zoverre te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen de opdracht onmiddellijk de Europese Unie te verlaten alsnog niet-ontvankelijk verklaren.

5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep inzake de bewaring niet-ontvankelijk;
- II. verklaart het hoger beroep inzake de opdracht onmiddellijk de Europese Unie te verlaten gegrond;
- III. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 9 juli 2012 in zaak nr. 12/9912, voor zover het betreft de opdracht onmiddellijk de Europese Unie te verlaten;
- IV. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep in zoverre niet-ontvankelijk.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.C. Brugman, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

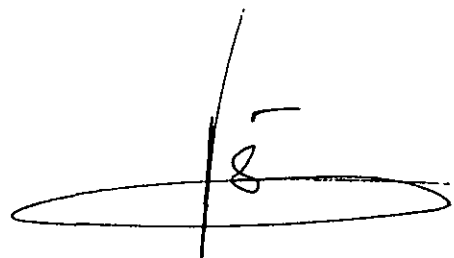
w.g. Brugman
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 september 2012

279

Verzonden: 14 september 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser